

Cz. Skotnicki, Drenowanie w zastosowaniu do celów rolniczych i technicznych, Warszawa 1922, s. 84 – 86

Fragm. rozdziału IV wykonanie drenowania:

Wprawny robotnik jest w stanie wykopać do głębokości 1,3 m w gruncie w miarę wilgotnym, 25 do 35 m dziennie rowka drenarskiego dla rurek 4 – 5 cm średnicy. Od dawna starano się rozwiązać sprawę kopania rowków drenarskich mechanicznie, lecz dotychczas z niezupełnie pomyślnym skutkiem. Kopaczki te budowane są bądź na podobieństwo bagrownic, lub też pługów. [...] Wszystkie te narzędzia działać jednak mogą zadowalniająco tylko w gruntach pozbawionych kamieni i w miarę wilgotnych, wymagają ostatecznego wykończenia ręcznie za pomocą szpadla i pobierki. Ostatnie jednak słowo techniki w tym kierunku ilustruje kopaczka drenowa fabryki F. C. Austin w Chicago, zbudowana na wzór ekskawatora i poruszana silnikiem, umieszczonym na podwoziu czołgowem. Drenarka ta kopie rowki do pełnej głębokości, ziemię odsypuje na bok, a specjalny regulator pozwala na normowanie głębokości spadku dna przy pomocy sznura wyciągniętego nad powierzchnię gruntu, po którym ślizga się wskaźnik. Drenarka może wykonać 180 m na godzinę. W miarę potrzeby elewator kubełkowy unosi się do góry, umożliwiając drenarce swobodne ruchy. Po wykopaniu rowka, wyczyszczeniu i wyładzeniu dna jego za pomocą opisanej poprzednio łyżki lub pobierki następuje układanie rurek za pomocą haka drenarskiego.